

ธรรม
คัมภีร์ของโลกล

สัปบุรุษผู้สงบบระงับ
ประกอบด้วยหิริและโอตตปปะ
ตั้งมั่นอยู่ในธรรมขาว
ท่านเรียกว่า ผู้มีธรรมของเทวดาในโลก

ธรรมคัมภีร์ครองโลก

๕๖

มนุษย์ทุกชาติทุกศาสนา ล้วนปรารถนาให้โลกมีสันติสุขที่แท้จริง แต่ก็ไม่มีใครรู้ว่าจะทำอย่างไร จนกระทั่งพระพุทธองค์ได้ทรงค้นพบว่า วิธีการที่จะทำให้โลกเกิดสันติสุขที่แท้จริงนั้น จะต้องให้ทุกคนในโลกเข้าถึงสันติสุขภายในก่อน คือเข้าถึงพระธรรมกายซึ่งมีอยู่แล้วในตัวของคน ธรรมกายเป็นแหล่งกำเนิดของความสุข เป็นแหล่งของสติและปัญญา เมื่อเข้าถึงแล้วมนุษย์จะมีความคิด คำพูด และการกระทำที่ดี จะมีการแบ่งปันให้แก่กัน แล้วสันติสุขที่แท้จริงก็จะเกิดขึ้นในโลก

โลกของเรานี้ได้รับการคุ้มครองด้วยธรรม จึงทำให้สังคมมนุษย์มีความสุข ธรรมที่คุ้มครองโลกอยู่นี้ เรียกว่า “หิริ โอตตปปะ” ดังพุทธพจน์บทหนึ่งว่า

“หิริโอตตปปสมปนนา สุกกธมมสมาหิตา
สนโต สปปริสา โลเก เทวธมมาติ วุจฺจเร

สัปบุรุษผู้สงบระงับ ประกอบด้วยหิริและโอตตปปะ
ตั้งมั่นอยู่ในธรรมชาว ท่านเรียกว่า ผู้มีธรรมของเทวดาในโลก”

หิริ คือ ความละอายที่จะทำความชั่ว โอตตปปะ คือ ความกลัวต่อผลของความชั่ว หิริโอตตปปะนี้เป็นธรรมของผู้มีคุณธรรม ที่จะนำพาเราก้าวไปสู่สุคติโลกสวรรค์ เพราะผู้จะเป็นเทวดาได้ ต้องมีคุณธรรม คือหิริ โอตตปปะอยู่ในใจ ท่านจึงเรียกอีก

ธรรมคัมภีร์ครองโลก

๕๘

ชื่อหนึ่งว่า “เทวธรรม” คือธรรมที่จะทำให้เราได้เป็นเทวดา
อีกทั้งเทวธรรมนี้ คือธรรมคัมภีร์ครองโลก หากคนทั้งโลกมีทริ
โอตตัมปะ ละอายต่อการทำบาปและกลัวต่อผลของบาป ก็จะไม่
ทำบาปอกุศล จะตั้งมั่นอยู่ในศีล ๕ มนุษย์ทั้งหลายก็จะอยู่
ร่วมกันอย่างมีความสุข สันติภาพของโลกย่อมจะบังเกิดขึ้น
เมื่อมนุษยพากันประพฤติธรรม ธรรมก็จะคัมภีร์ครองมนุษย์ ให้อยู่
อย่างร่มเย็นเป็นสุข

*ในอดีตกาล เคยมีผู้ที่ตามหาเทวธรรมนานถึง ๑๒ ปี
เฝ้ารอคอยผู้รู้ที่จะมาบอกว่า เทวธรรม คืออะไร สมัยนั้นพระ-
โพรสิตวังบังเกิดเป็นพระราชโอรสของพระเจ้าพรหมทัตพระนามว่า
มหิสสาสกุमार ทรงมีพระอนุชานามว่า จันทรกุมาร พระบรม-
ราชชนนีของพระโอรสทั้งสองได้สวรรคตไป ในขณะที่พระราช-
โอรสยังทรงพระเยาว์อยู่ พระเจ้าพรหมทัตทรงมีพระมเหสีใหม่
ซึ่งเป็นทีโปรดปรานของพระองค์ยิ่งนัก เมื่อพระนางให้กำเนิด
พระโอรส ทรงขนานพระนามว่า สุริยกุมาร พระเจ้าพรหมทัตได้
ประทานพรแก่พระโอรส ครั้นพระราชโอรสเจริญวัยขึ้น พระมเหสี
ก็กราบทูลขอราชสมบัติ พระองค์จึงจำใจต้องพระราชทานราช-
สมบัติแก่พระโอรสองค์เล็ก

ธรรมคุ้มครองโลก

๕๕

พระเจ้าพรหมทัตทรงวิตกกังวลว่า พระนางอาจคิด
ปองร้ายต่อมหิสาสกุमारและจันทกุมาร จึงให้โอรสทั้งสอง
ออกจากเมือง ไปแสวงหาที่ปลอดภัยกว่า และสั่งว่าเมื่อพระองค์
เสด็จสวรรคตแล้ว จึงค่อยกลับมาครองราชสมบัติ

สุริยกุมารขอตามพี่ทั้งสองไปด้วย พระโอรสทั้งสามจึง
เดินทางไปด้วยกัน ในระหว่างทางได้ช่วยกันสร้างที่พักอาศัยใน
ที่ร่มรื่นแห่งหนึ่ง สุริยกุมารไปหาน้ำ เมื่อพบแหล่งน้ำแล้ว ก็รีบ
เดินลงไปตักน้ำ แต่ทว่าสระน้ำนี้ เป็นที่อยู่ของผีเสื้อน้ำตนหนึ่ง
ซึ่งอยู่ในความปกครองของท้าวเวสสุวรรณ ได้มีเทวบัญชาไว้ว่า
ห้ามออกไปจับสัตว์หรือมนุษย์กินนอกบริเวณสระน้ำนี้เป็น
อันตราย แต่ถ้าผู้ใดลงมาในสระก็ให้จับกินได้ ยกเว้นผู้ที่รู้เทวธรรม
ห้ามทำอันตรายเด็ดขาด

สุริยกุมารถูกผีเสื้อน้ำจับตัวไว้ แล้วถามว่า “เจ้ารู้จัก
เทวธรรมไหม” สุริยกุมารตอบว่า “เทวธรรมคือ พระจันทร์และ
พระอาทิตย์” ผีเสื้อน้ำจึงกล่าวว่า “ท่านรู้ไม่จริง” แล้วก็จับสุริย-
กุมารเอาไปขังในที่อยู่ของตน

มหิสาสกุमारเห็นว่าน้องคนเล็กหายไปนาน จึงให้
จันทกุมารไปตามหา เมื่อจันทกุมารเดินตามรอยเท้าน้องชายไป
ถึงสระน้ำ ทันทีที่ก้าวลงไปใต้น้ำก็ถูกผีเสื้อน้ำจับไว้ และถาม

ธรรมคุ้มครองโลก

๖๐

เรื่องเทวธรรม จันทกุมารตอบว่า “เทวธรรมคือ ทิศทั้งสี่” ผีเสื้อน้ำ ก็จับจันทกุมารไปขังรวมไว้กับสุริยกุมาร

เมื่อจันทกุมารหายไปอีกคน มหิสาสุกุมารจึงออกไปตามน้องทั้งสอง เดินสะกดรอยตามไป จนกระทั่งถึงสระน้ำ สังเกตเห็นรอยเท้าที่น้องทั้งสองเดินลงไป แต่ไม่มีรอยเท้ากลับขึ้นมา จึงรู้ทันทีว่าในสระน้ำนี้ จะต้องมีผีเสื้อน้ำอาศัยอยู่ พระองค์ทรงกระชับพระขรรค์ และถือธนูเตรียมพร้อมไว้ เดินสำรวจดูรอบๆ สระน้ำอย่างระมัดระวัง โดยไม่ก้าวเท้าลงไป ในสระน้ำ

ผีเสื้อน้ำคอยสังเกตอยู่ในสระ เมื่อเห็นมหิสาสุกุมาร ไม่ยอมลงไป ในสระ จึงแปลงกายเป็นมนุษย์ เดินเข้าไปหา แล้วแสวงถามว่า “ท่านคงเดินทางมาเหน็ดเหนื่อย ทำไมไม่ลงไปดื่มน้ำให้สบายเสียก่อนล่ะ” พระกุมารทรงพิจารณาแล้วก็สันนิษฐานได้ทันทีว่า จะต้องเป็นผีเสื้อน้ำแปลงตัวมาแน่ จึงตรัสถามตรงๆ ว่า “เจ้าจับน้องทั้งสองของข้าไปใช้ไหม”

ถึงแม้ว่าผีเสื้อน้ำจะดุร้ายแต่ก็ไม่โกหก จึงยอมรับว่าใช่ พระกุมารตรัสถามว่า “เจ้าจับมนุษย์กินได้ทุกคนหรือ” ผีเสื้อน้ำตอบว่า “เราจับกินได้ทุกคนยกเว้นแต่ผู้ที่รู้จักเทวธรรมเท่านั้น” พระกุมารจึงบอกว่า “ถ้าท่านอยากรู้เทวธรรม เราก็จะแสดงธรรม

ธรรมคุ้มครองโลก

๖๑

ให้ฟัง” แล้วประทับนั่งอยู่บนอาสนะที่สูงกว่า กล่าวพระคาถาด้วยพุทธลีลาว่า

“ลัปบุรุษผู้สงบบระจับ ประกอบด้วยหิริและโอตตปปะ ตั้งมั่นอยู่ในธรรมชาว ท่านเรียกว่าเป็นผู้มีธรรมของเทวดา”

เมื่อมหิสสาสกุमारแสดงเทวธรรมจบลง ผีเสื้อน้ำเกิดความศรัทธาเลื่อมใสในพระราชกุมาร อยากจะประพฤติธรรมตามที่ได้ฟังทุกประการ แต่ผีเสื้อน้ำนั้นก็ยังอยากกินมนุษย์อยู่ จึงบอกพระกุมารว่า “เราเชื่อแล้วว่าท่านเป็นผู้รู้เทวธรรมจริง เราอนุญาตให้ท่านดื่ม และใช้น้ำในสระนี้ได้ตามใจชอบ แต่จะคืนน้องชายให้ท่านได้เพียงคนเดียวเท่านั้น เพราะเรายังต้องกินเนื้อมนุษย์เป็นอาหารอยู่ ท่านจะเลือกเอาคนไหนล่ะ”

มหิสสาสกุमारขอให้คืนน้องชายคนเล็ก ผีเสื้อน้ำจึงกล่าวโทษว่า “ท่านบัณฑิต ท่านรู้จักเทวธรรมก็จริง แต่ท่านไม่ได้ประพฤติตนตามเทวธรรมเลย ทำไมจึงบอกให้ปล่อยน้องคนเล็ก แทนที่จะให้ปล่อยน้องคนโต การกระทำเช่นนี้ ได้ชื่อว่าไม่ให้เกียรติแก่ผู้มีอายุซึ่งมีวิญญูติมากกว่า”

มหิสสาสกุमारอธิบายว่า “เรารู้จักเทวธรรมและประพฤติเทวธรรมด้วย การที่เราต้องเอาน้องคนเล็กกลับไป ก็เพราะน้องคนเล็กไม่ได้เกิดร่วมมารดาเดียวกับเรา และการที่เราต้อง

ธรรมคุ้มครองโลก

๖๒

มาอยู่ในป่านี้ก็เพราะมารดาของน้องคนนี้ ทูลขอราชสมบัติให้แก่เขา ถ้าเราไม่ได้ตัวเขากลับไป ถึงเราจะพูดความจริงว่าน้องชายคนเล็กถูกยักษ์ในป่าจับกินเสียแล้ว ก็คงไม่มีใครเชื่อ เขาย่อมครหาว่า เราสองคนพี่น้องร่วมมือกันฆ่าน้องคนเล็ก เพราะเห็นแก่ราชสมบัติ เราพิจารณาดีแล้วจึงขอให้คืนน้องคนเล็ก”

ผีเสื้อน้ำได้ฟังดังนั้น จึงเกิดความเลื่อมใสอย่างแท้จริง กล่าวสรรเสริญว่า “ดีแล้วท่านบัณฑิต ท่านเป็นผู้รู้จักเทวธรรม และประพฤติตามด้วย เราจะคืนน้องของท่านให้ทั้งสองคน” เมื่อได้น้องชายคืนแล้ว มหิสาสกุमारก็สั่งสอนผีเสื้อน้ำด้วยความกรุณาว่า “ตัวท่านเกิดมากินเลือดกินเนื้อของผู้อื่น ก็เพราะบาปที่สร้างไว้แต่ชาติปางก่อน เดียวนี้ท่านก็ยังทำบาปอีก จงเลิกเสียเถิด มิฉะนั้น ท่านจะไม่พ้นจากนรกเป็นแน่”

เมื่อพระราชบิดาเสด็จสวรรคตแล้ว ทั้งสามจึงพากันกลับเข้าเมือง และพาผีเสื้อน้ำไปด้วย จัดที่อยู่และให้อาหาร เช่นมนุษย์ ให้ประพฤติธรรมไปจนตลอดชีวิต ส่วนพระโอรสก็เสด็จขึ้นครองราชย์ แล้วตั้งใจสร้างบารมี ปกครองบ้านเมือง โดยธรรม ตั้งอยู่ในทศพิธราชธรรมไปจนสิ้นอายุขัย ละโลกแล้ว ก็ไปเป็นใหญ่ในสุคติโลกสวรรค์

ธรรมคัมภีร์ครองโลก

๖๓

เราจะเห็นได้ว่า ความสงบสำรวม ไม่ทำบาปอกุศล ตั้งอยู่ในกุศลธรรม เป็นคุณธรรมที่บัณฑิตทั้งหลายประพาสกัน เป็นปกติ เราก็คงเหมือนกัน ต้องประพาสตามแบบแผนของ บัณฑิตในกาลก่อน ชีวิตจะได้ปลอดภัย ประสบแต่ความเจริญ รุ่งเรือง ดังนั้นให้หมั่นฝึกฝนอบรมตนเอง ดำรงตนให้เป็นผู้มี เทวธรรมประจำใจ ธรรมนี้จะปกป้องคุ้มครองเรา ให้ปลอดภัยทั้งในโลกนี้และภัยในสังสารวัฏ และอย่าลืมหันฝึกใจให้ หยุดนิ่งตลอดเวลา หยุดนิ่งในทุกอิริยาบถ ทำให้สม่ำเสมอทุกวัน อย่าได้ขาด แล้วเราจะได้เข้าไปพบกับกายทิพย์ซึ่งเป็นกายของ เทวดา ที่สถิตอยู่ภายในตัวของเรา

นอกจากประพาสเทวธรรมแล้ว เรายังเข้าถึงกายของ เทวดาภายในอีกด้วย และจะให้ติดต้องหยุดในหยุด จนเข้าถึง พระธรรมกายภายในนั้นแหละ เมื่อมีโอกาสได้ศึกษาวิชา ธรรมกายแล้ว เราจะได้ไปพิสูจน์ถึงความมีอยู่จริงของเทวดา ในสวรรค์ชั้นต่างๆ จะได้หายสงสัยในเรื่องของโลกสวรรค์ กันเสียที ดังนั้นให้ทุกคนหมั่นประพาสเทวธรรม และทำใจ หยุดนิ่ง ให้เข้าถึงพระธรรมกายภายในให้ได้

